

Schimonahia SILUANA VLAD

SCRISORI CĂTRE PĂRINȚI

Ediția a doua

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2025

Cuprins

<i>Cuvânt de lămurire</i>	9
<i>Mulțumesc, Sofronia! (Părintele Miron)</i>	10
<i>Scrisori către părinți</i>	11
<i>Doamne, ajută-mi să cobor în străfundurile mele și să-mi vorbesc mie, fetiței care eram</i>	23
<i>Mi-am amintit de modul în care am primit vestea că mama o să mai aibă un copil</i>	27
<i>Eu pot cu Tine să fac voia Ta și să Te slăvesc și să fiu bucuroasă și slobodă de orice m-ar împiedica să fiu bucuroasă cu și în Tine!</i>	30
<i>Sunt eu, embrionul!</i>	33
<i>Merit să fiu judecată</i>	41
<i>Scrisori către părinți</i>	45
<i>Păi, dacă TATA a zis, atunci așa e, nu?</i>	52
<i>Nu te iubesc. Sunt ca tine: nu iubesc pe nimeni</i>	57
<i>Mami, mă iubești?</i>	63
<i>Însă din neștiință ce am făcut?</i>	67
<i>Acum sunt furioasă și revoltată</i>	71
<i>Dumnezeu nu are nevoie de multe vorbe</i>	79
<i>Numai Tu îmi poți reda sănătatea mintală pe care am pierdut-o prin comparație și competiție</i>	90
<i>Mi-a picat așa de greu răspunsul muștrător pe care i l-ați dat unei doamne</i>	92
<i>Cine e copilul interior? Dar umbra?</i>	96
<i>A existat sau nu a existat? A existat!</i>	117
<i>Am ales să iert</i>	121
<i>Scrisorile unui codependent către părinții săi</i>	126
<i>O amintire de la grupa mijlocie</i>	129

<i>Doar după ce mă voi elibera de schemele mele, mă voi putea bucura de Domnul cu-adevărat? .....</i>	134
<i>Ajută-mă, Doamne, ca postul acesta să fie prilej de întâlnire cu copilul din mine și prilej să-i spun că-l iubesc .....</i>	136
<i>Doamne, vezi-mă, cea care eram atunci, vezi neputința aceea de a mă împotrivi .....</i>	139
<i>Respingând „sabia” menită să treacă prin sufletul nostru, ne respingem copiii .....</i>	146
<i>Sărmanul meu tată! L-am ținut în iad peste treizeci de ani cu neiertarea mea.....</i>	148
<i>Binecuvântarea a fost ca și cum i-aș fi purtat pe brațe de la o stare la alta .....</i>	150
<i>Dragi părinți, copiii voștri vă iubesc! .....</i>	154
<i>Figura din oglindă .....</i>	157
<i>Oare și Domnul bate ușor din picior a nerăbdare când încep eu să vorbesc?.....</i>	160
<i>Iar nu știu ce să fac .....</i>	164
<i>Voi fi în comuniune cu tata și pe cealaltă lume? E cel mai îngrozitor lucru care mi s-ar putea întâmpla! .....</i>	167
<i>Doamne, vreau să simt iubire.....</i>	170
<i>De ce până acum, fiind în Biserică și spovedindu-mă, nu m-am „tămăduit”? .....</i>	173
<i>Se răzbunau pe mine, singurul lor copil? De ce? .....</i>	178
<i>Piedici pe care le simt în calea împăcării cu viața mea .....</i>	182
<i>Piedici în calea împăcării .....</i>	185
<i>Însuși trupul Său a fost și îmi este hrană fără de care aș muri din nou .....</i>	189
<i>Cum voi ști că m-am împăcat cu ei? .....</i>	193
<i>Durerea devine altfel, altceva, nu mai e suferința aceea fără sens care mă arunca în deznădejde și ură .....</i>	196
<i>Cer îndurare! .....</i>	199
<i>Tot despre părinți.....</i>	209
<i>Aș vrea să scap de lanțurile din copilărie .....</i>	211
<i>Mi-am văzut frica .....</i>	215

<i>Am încetat brusc să mai fiu copil la despărțirea părinților mei .....</i>	218
<i>Ce faci când cineva te rănește și tu îl „înțelegeți”? .....</i>	220
<i>Dumnezeu pare un fel de „meșter” care repară greșeala părinților de a da naștere copiilor .....</i>	222
<i>Cum am putea sublinia mai bine importanța poruncii Decalogului? .....</i>	225
<i>Mamă rea .....</i>	227
<i>Fragment din scrisoarea unui fiu care și-a blestemat mama și el a fost blestemat de ea .....</i>	229
<i>De la mama Ioanei .....</i>	233
<i>Doamne, binecuvântează-o pe mama mea, pentru tot ce mi-a făcut .....</i>	234
<i>Cred că vă datorez rândurile acestea .....</i>	243
<i>De fiecare dată sunt „gata-gata” să vă scriu „tot” .....</i>	255
<i>Responsabilitatea mea: să renunț la omul bolnăvicios creat de mintea mea .....</i>	258
<i>Doamna învățătoare .....</i>	262
<i>Cred că singura piedică sunt eu .....</i>	266
<i>Seminarul iertării .....</i>	269

Cuvânt de lămurire

Cuvintele din cartea de față sunt culese din cele trimise nouă din nevoița lăuntrică a celor ce au ales să lucreze cu noi pentru a-și vindeca rănilile sufletești cu mila și harul lui Dumnezeu.

Nădăjduim că scrisorile și rândurile cuprinse în această carte vor fi primite de cititor cu rugăciune pentru a le înțelege în duhul în care au fost scrise. Altfel, sentimentele și resentimentele omenești, care exprimă durerea sufletului rănit, ar putea fi catalogate ca pătimășe și chiar considerate călcarea poruncii de a ne cinsti părinții. Rugăciunea însă ne va ajuta să înțelegem mai profund că vindecarea sufletului nu se poate dobândi fără asumarea durerilor lui (trăite de noi ca patimi) și oferirea lor lui Dumnezeu, Singurul Vindecător. Această oferire se face prin pocăință, Spovedanie, Împărtășanie și iertare în Sfânta Biserică.

Mărturiile, atât de vii din această carte, ne vor mai ajuta să înțelegem că fiecare om, fiecare persoană în parte lucrează la vremea sa și în felul său cu harul lui Dumnezeu și că nici o vitregie a vieții nu ne poate despărți de Bucuria unei vieți depline în Hristos.

Cu rugăciune și încredere,
Monahia Siluana Vlad

Mulțumesc, Sofronia!

Între o împărtășanie și următoarea, hrana noastră este chemarea Doamne!, venită din adânc, rostită neîn-cetat, nu prin cuvinte, ci ca o stare permanentă a inimii ce-L recunoaște uimită pe Dumnezeu și numai pe El, în toate. Acest Doamne, este un fel de cântare continuă a inimii, de admirație și mulțumire, încredințare că El e veșnic cu noi și putem, ca atare, să nu mai greșim.

Părintele Miron

Păi, dacă TATA a zis, atunci așa e, nu?

Sărut mâinile, Măicuța mea!

E minune și internetul ăsta: vorbesc acum cu dumneavoastră că mi-e dor și mi s-au strâns vreo două lucruri, iar dumneavoastră când vă veți întoarce și veți ajunge și la epistolia mea, o citiți.

Nu cred că fac prea mare brânză... sau or fi din nou proiecțiile că eu nu sunt/fac de ajuns versus așteptările celor din jur... Cum trăiesc acum e de parcă am stat mult și am făcut curățenie într-o budă, deloc îmbietoare. Am obosit cumva, sau oricum, de-o tură, nu mai am stomac. Mi-am înălțat căpșorul deasupra la o gură de aer. M-am dus săptămâni în șir în cele mai negre și întunecate colțuri. Acum, știind că am o pioniță de curățat și de primenit, am ieșit un pic afară să văd un pom, să mă joc cu un cățel, să-mi amintesc poate „de ce” trebuie să curăț pionița.

Totuși, săptămâna trecută am ajuns la Sfântul Maslu fără să gândesc, doar m-am lipit de două amice, ca să fiu sigură că ajung cu „valul” lor, și m-am dus. M-am dosit, după cum mi-e știut deja, într-un colț și aproape toată slujba poziția mea „naturală” a fost de stat cu capul lipit de mâinile care se odihneau pe podea. La sfârșit am început să plâng...

A doua zi de dimineață m-am trezit cu o stare care în cuvinte ar putea fi pusă: „Așa! Și ce dacă!”. Până m-a luminat Cel de Sus să îi spun uneia dintre fetele cu care am fost, iar ea cumva a reușit să mă facă atentă că este doar un gând și să mă uit de la cine vine de fapt.

Iar la sfârșitul ăsta de săptămână am citit din „Labirint”, așa, ca omul care se uită în avans pe ce are de făcut în curând. Chiar și doar așa am scos vreo două „perle”.

Prima a fost copleșitoare: tatăl meu, mai ales mai în tinerețe, purta un fel de ură pe tot ce era parte femeiască; la toate femeile din lume, mai puțin mama și bunicile mele, el le spunea „curve!” cu cea mai nînsemnată ocazie. Nu cred că am mai avut stomac să merg pînă la fund, după cum ziceam, însă la un moment dat mi-am zis cu voce tare, ca din senin: „Nu mi-a dat nici o șansă!” Și de ce lumea îmi tot dă cu 7-10 ani mai puțin decît am? Pentru că refuz să fiu femeie?! Pentru că DACĂ ajung femeie, ATUNCI voi fi o curvă... Poate. (Doar ce a început să mă înțepe fizic în inimă...) Mda! Știam despre trăirea visurilor pentru părinți... nu și de resentimentele lor! Iar eu SUNT FEMEIE! Și copilul ce zice? Păi, dacă TATA a zis, atunci așa e, nu? La furie încă nu am ajuns (nici acum!), dar... e logic deja că voi afla probabil că mă urăsc pentru că sunt femeie (=curvă).

Alt lucru aflat a fost legat de întrebarea cu referire la partener: „Ce părinte ai ales de fapt ca partener”. Și m-am uitat la A... e mama tot, în vreo 10-15 puncte. Primul mare de tot e „la fel de nefericit”. Combin cu „motivația ascunsă în a-ți alege un partener”... și aflu și asta: să îmi dovedesc că eu valorez ceva. Pentru că „partenerul de dinainte așa de bine m-a desființat, încât, cum altfel să integrez decît alegând pe cineva asemănător după criteriile sociale... ca să valorez și eu ceva. „Uite, vezi! Te-ai înșelat! Eu valoram ceva!”... Patetic... Adevărat.

Apoi: între negare și durere se află furia! N-am zis eu, că la asta nu am ajuns! Și... am citit din carte partea cu furia, iar apoi m-am gândit doar cât să trec în revistă: eu am motive să fiu furioasă? Niciodată nu mi-am pus așa întrebarea. Mai mereu subiectul „furie” îmi apărea la pachet cu cei pe care aș fi putut fi furioasă. Iar eu nu pot fi furioasă, să urăsc pe cineva, eu sunt cea mai bună și drăguță persoană din lume. Însă, da, Măicuță! Am motive să fiu furioasă. Și era duminică

după-amiaza, și mă uitam la copaci și la aerul înlemnit de vacanțe departe de casă, și m-am uitat și la mine, și aveam rezervorul de energie gol-goluț: nu aveam combustibil să consum pentru a mă înfuria!

Și apoi... asta îmi pare ceva mai personală! A. cel minunat a început să colinde (din nou) pe net. Și îl abordez fără a-mi declina altfel identitatea decât că aș fi tot o femeie cu aproximativ aceleași caracteristici și fără nume. Pică în plasă. Maică, să mă ierțați, dar bărbații ăștia mai sunt și găgăuți. Și se dă la povești cu „mine”. Colega mea de apartament înlemnește și răsuflă ușurată că nu fac o criză. Am făcut o criză de dezgust! Și apoi... „A = mama”... mda, dezgustul e pentru ea, de fapt, și o întâmplare mică din adolescența mea. Și în același timp rămâne stabilit că „nu mai fac o criză cum obișnuiam” (vorba lui S.). De ce? Păi e din buda lui, una la mână! Și doi: bun, eu sunt naivă și credulă când vine vorba de el, și cu toate astea m-aș duce în vacanță, aș râde, aș înota... mi-am cumpărat vopsele și am început să iau lecții de pictură gratis de pe net, m-am alăturat Simonei pe grupul ei, mă gândesc cum să fac să îmi iau mașină doar de bucuria drumurilor la țară sau la munte... acum mă simt în stare să conduc eu mașina! Îmi era teamă și să fiu cu altcineva la volan. Să am și să conduc o mașină nu mi se mai pare o responsabilitate peste puterile mele. Am chef de viață, Măicuță! Nu de boli, nu de bude, de-o tură... Am una și a ajuns să îmi fie dragă cumva, pentru că am aflat o importantă sursă de bucurie indirectă, care vine din curățarea ei. Radioul a ajuns să fie din nou prezență discretă la mine în casă. Nu mă mai strâng toată că mă sună șeful. Hm! Și tocmai ce m-am prins că pentru prima oară în viață am întâlnit pe cineva, în plan profesional, care mi-a spus zilele trecute: „Eu cred în tine!”. M-am blocat! Am plâns ani în șir neștiută, pentru că tata, mama, dar mai ales tata, nu mi-a

spus nici o vorbuliță de încurajare sau apreciere! ...Și câte lucruri se pot face!!! Și vreau să vă mai spun că atunci când îmi iau lecțiile de pictură, când combin culorile, caut pensule potrivite, schițez etc., am un sentiment pe care nu l-am mai avut din copilărie: fac exact ce „trebuie”, mă aflu exact unde „trebuie”, sunt exact cine vreau să fiu, nu am nici o altă prioritate, nici o grijă... e un sentiment fantastic de-a dreptul! Iar despre oameni... nu mă mai împiedic așa de tare de cei lângă care de fapt nu mă simt bine mai deloc. Doar caut oameni lângă care să mă simt bine. Lipsa de repere interioare, de limite și identitatea ciuntită... mă făceau praf în relații! Nu s-a întâmplat nici un miracol peste noapte, însă am început a prinde de reper o acea anumită stare de bine, de bucurie (pregustată doar, probabil, după cum ați spus) și de ea mă țin. Și pe ea încerc să o hrănesc. Indiferent ce! Și așa se mai curăță, Maică ... Căținel la deal cu boii mici... nu, mari... mă rog!

Vă îmbrățișez cu mult drag!
N.N., care se naște greu

Copila mea iubită,

Bine te-am regăsit!

Mulțumesc pentru că m-ai așteptat aici, în locușorul nostru de întâlnire, în această cutiuță virtuală, dar încăpătoare cât o inimă vie...

Să știi, Om drag, că nu este important cât de greu te naști, ci faptul că vrei să te naști, că vrei să mori „siguranței” pe care o simțai în budă. Era siguranța că trăiești un rău cunoscut, familiar, controlabil și aducător de profit emoțional sigur. Viața noastră, în fond, este cea afectivă, este iubire, fie ea și alienată, decăzută, egocentrică

sau aberantă... Iar moartea noastră este refuzul vieții, refuzul afectivității, refuzul simțirilor și sentimentelor noastre pentru că „nu e frumos ce simțim”, „nu se cuvine să ne înfuriem”, „nu avem de ce să ne fie frică”, „un creștin adevărat nu urăște”, „dacă urăști înseamnă că nu ești un creștin adevărat”, „cum poți să te bucuri când cel de lângă tine e trist sau furios, sau invidios?” etc. Parcă n-am fi auzit niciodată ce ne cere Dumnezeu și pentru ce ne dă harul Lui: „Mâniați-vă, dar nu greșiți!”, „Să nu apună soarele peste mânia voastră!”, cerând mereu și explicit harul Lui pentru a nu cădea în ispită din cauza afectelor noastre care sunt firești. Bolnave, căzute, dar nevinovate. Emoțiile noastre nu sunt păcate, ele sunt puteri ale sufletului care fac posibilă viața. Ele sunt combustibilul vieții. Ele pot fi folosite bine, când, prin voință, le dirijăm spre împlinirea voii lui Dumnezeu, sau rău, când le punem în slujba păcatului, când, prin ele, ne rupem de Dumnezeu prin revoltă, împotrivire sau uitare...

Acum când te întorci ACASĂ, înveți să simți, înveți să-ți trăiești sentimentele, adică viața, fără să greșești, fără să faci păcatele care-ți aduceau o anumită formă de plăcere pe care o foloseai ca anestezic...

Acum, Copil drag, te rog să nu dai importanță prea mare evenimentelor în sine, ci să fii atentă la ce simți și să-ți dai voie să simți ce simți în fața lui Dumnezeu și împreună cu El. Chiar dacă nu vei putea numi fiecare sentiment sau stare sufletească, vei putea să fii atentă la ele, să le trăiești fără să le sancționezi cu gânduri, fără să te străduiești să le exprimi doar în forme „acceptabile” social (de la stilul telenovelistic, până la cel dramatic). Să trăiești în fața lui Dumnezeu și să ceri de la

El înțelepciune și putere să nu păcătuiești. Să nu mai păcătuiești nici negând ce trăiești, nici reacționând conform schemelor vechi. Nu faptele pe care le spovedim sau dorim să le spovedim sunt păcatele de care ar trebui să ne lepădăm, ci trăirea fără Dumnezeu. Cu El nu putem păcătui. Doar că e greu să le trăim pe toate în fața Lui, împreună cu El, în El! Aici e sămânța, izvorul păcatului: dorința de autonomie, dorința de a ne fi nouă înșine dumnezei... Și pe aici cădem în robia față de propria noastră judecată, care, de fapt, nici nu e a noastră, pentru că e „pecetluită” de părerea celorlalți despre noi, sau de ceea ce credem noi că este părerea lor... Iadul!

Îți mulțumesc, Om drag, pentru că împărtășești cu noi cele pe care le trăiești, pentru că, așa, vedem și noi cum lucrează harul cu sufletul omului. Desigur, cu fiecare lucrează altfel, pentru că fiecare este unic, dar și la fel, pentru că toți suntem oameni, omul...

Cu drag, mulțumire și prețuire,
Măicuța ta Siluana

Nu te iubesc. Sunt ca tine: nu iubesc pe nimeni

Dragă Măicuță,

Am observat că toți „copiii” dumneavoastră le scriu părinților lor scrisori pe care nu îndrăznesc să le și trimită, pentru că ar înrăutăți și mai mult relațiile lor cu ei. Mai jos încerc și eu acest lucru, în speranța că astfel mă voi descoperi pe mine și voi descoperi și relația mea cu ei, adică voi scoate din adâncuri părerea mea despre relația noastră. M-am tot gândit ce

titlu să pun scrisorii și până la urmă am lăsat așa cum se face, nu cum simt.

Dragă mamă,

Îți scriu această scrisoare, care nu va ajunge niciodată la tine, nu pentru că nu aș vrea să-ți spun în față ce am de spus, ci pentru că nu vreau să deteriorăm și mai rău relațiile noastre. Am încercat acum vreo șase ani, destul de timid, să-ți spun să nu mă mai critici tot timpul și să nu mă mai consideri cel mai rău lucru de pe pământ și am obținut, după drăcuiala de cuviință, câțiva ani în care nu ai vrut să mai auzi de mine și nici să nu mă mai vezi, așa că am învățat lecția: mă prefac că totul este în regulă.

Mă uit în urmă, cât de mult pot, și nu te văd nicăieri. Sunt singură sau cu fratele meu. Eu sunt „mama” lui și el e „copilul” meu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat un „copil” așa cuminte și ascultător. Îl pun pe oliță și îl șterg la fund. Ce speriată am fost când s-a spart olița! Atât de speriată că nu îmi mai aduc aminte ce ați spus, pentru că ați apărut toți în peisaj. Apoi iar numai noi doi ne jucăm în curte, fie vara, fie iarna. Același joc: eu sunt „mama” și el e „copilul” meu.

Îmi povestești, mare fiind, că aveai multă treabă, tu și bunica, amândouă casnice și nu aveai timp de mine, de aceea mă închideai într-o cameră cu o farfurie cu mâncare la o ușă și alta la altă ușă, să mă servesc singură. Mă cutremur și acum. Copil nedorit. FATĂ, ce lucru teribil să fii fată și nu băiat. Apoi se naște fratele meu la numai doi ani și câteva luni diferență. Cică copil dorit și băiat pe deasupra, dar lepădat și el în curte ca și mine. Nici azi nu sunt pe deplin convinsă că nu am fost înfiată. M-a urmărit mult timp un vis în care cineva mă dădea vouă într-o pădure. Poate nu a fost vis, poate

s-a întâmplat aievea. Și mă tot gândesc că la un moment dat ai să-mi spui lucrul acesta și eu am să-mi caut părinții adevărați, care poate au murit între timp și nu am pe cine să mai îmbrățișez. Mă doare sufletul.

Nu am în minte nici o clipă în care să mă iei în brațe, să mă mângâi, să mă săruți, cum fac mamele cu copiii lor. Apari în amintirile mele doar când trebuia să mergem la vreo serbare și eu trebuia să fiu băgată în toate chestiile alea: dansuri populare, scenete, balet, poezie, piramida etc., că de când mă știu sunt pe scenă, să fac fală familiei, dar degeaba. Atunci intri în priză. Îmi arzi părul cu un fier, ca să-mi faci „locane”. Te ocupi de mine, dar ca de o păpușă, nu cu drag, ca de fetița ta. După ce mă desfășor, nu mă săruți, nu mă feliciți, deoarece era normal să fac asta. Mai mare fiind, începi să-mi decolorezi părul, fără ca eu să știu, cu apă oxigenată și îmi picuri în ochi un pic de atropină, tot fără să știu, ca să am ochii negri și părul blond. Așa trebuia să fie „păpușa” ca să fie plăcută. Aflu de la diriginta mea că ceva nu e în regulă cu părul meu și mă revolt. Atunci mă tunzi și nu te mai preocupi de mine, că dacă păpușa a început să vorbească, nu mai e interesantă. Și nu numai atât. Vă aliați cu bunica împotriva mea și orice zic, care nu vă convine, mă catalogați imediat: „Ești ca tac-tu. Ai pipota strâmtă ca tac-tu. Semenii în neamul lui tac-tu”. Iar tata era cel mai puturos și mai rău bărbat de pe pământ. Și eu te credeam. Și mă străduiam să nu fiu ca tata. Învoătam bine și foarte bine. Trebuia să iau premiul I, la premiul II strâmbați amândouă din nas: „M-am lăsat pe tânjală. Mă uit după băieți.” Cine știe? Dar tot ce fac nu contează, oricum nu mă tratezi ca pe copilul tău cel iubit și trăiești cu impresia că mă poți fraieri, dar eu simt asta și mă îndepărtez din ce în ce mai mult de tine și de familia asta. De aceea ajung

să urăsc casa în care stau și îmi doresc să plec din ea. Sărmana casă, nu are nici o vină, dar eu dau vina pe ea. Doamne, am ajuns să o și drăcui, săraca. Casa făcută de bunicul meu vitreg. Pe el îl văd în amintirile mele. Ne spune povești cu tâlhari și cu draci, ce știe el de când era mic, ne cântă din scripca făcută de el, ne face floricele de porumb într-o cratiță cu capac făcută tot de el special pentru asta. Și el nu este bunicul nostru de-adevăratelea. Și el îl iubește pe fratele meu mai mult pentru că e băiat, dar nu se poartă urât cu mine.

Și am început să am niște migrene înfiorătoare, dar mă trimiteai la școală așa bolnavă, că nu trebuie să am absențe. Câteodată aveau milă de mine profesorii și mă trimiteau acasă. Eram slăbuță și anemică, dar tu îți faci un titlu de mare realizare că, atunci când am cerut să ne dai salam cu pâine la școală, ne-ai lăsat să flămânzim toată ziua în așteptarea ta, ca altădată să mâncăm ce ne dai, nu să facem nazuri. Niciodată nu ai știut ce mâncărică ne place, cum știu mamele iubitoare, să ne faci câteodată ca un dar.

Am fost niște copii foarte cuminți și ascultători și nici pe departe mofturoși, dar, ca orice om, aveam și noi preferințele noastre pe care ai fi putut să ni le faci din când în când. Tot ca model de viață mi-ai zis că nu trebuie să iubești, că iubirea e o prostie. Că tu nu ai iubit în viața ta și că te-ai măritat că așa trebuie și ai făcut copii tot așa, că așa trebuie. La fel trebuia să fac și eu. Și pentru că nu te-am ascultat și m-am măritat cu cine nu voiai tu, m-ai aruncat ca pe o zdreanță și nu ai vrut să mai știi nimic de mine. Cred că de-abia așteptai un motiv cât de mic ca să termini cu mine, mă suportaseși destul. Ceea ce nu pot să-ți iert însă e viața fratelui meu: „copilul” meu, pe care l-am crescut cum trebuie și care era un îngeraș de copil, ascultător și cuminte, iubitor și iertător și care vă iubea din toată inima lui și de care v-ați bătut joc pentru egoismul

vostru. Nu a putut, săracul, să plece de acasă și să-și facă o viață a lui, că trebuia cineva să stea cu voi și să aibă grija voastră, deși nu era cazul, că nu erați nici bolnave, nici nepuțincioase. Tare bine te simți în postura de victimă. Murise tata și acum trebuia altcineva să-i ia locul.

Îmi aduc aminte cum m-ai făcut răspunzătoare de boala tatălui meu și de moartea acestuia.

Mereu încerci să mă faci să mă întorc în orașul meu, dar vreau să-ți spun un lucru: Eu nu am plecat de acasă, eu am fugit de acasă. Nu mă mai întorc niciodată, pentru că nu e un cămin cald și iubitor în care să vrei să te întorci.

Nu te iubesc. Sunt ca tine: nu iubesc pe nimeni. Ar trebui să fii mândră de mine.

Îmi continui scrisoarea pentru că mai am multe să-ți reproșez.

Nu am înțeles niciodată de ce ați insistat atât de mult toți din familie, inclusiv tu, să fac cât mai multă școală, ca apoi să nu scapi nici un prilej să critici pe cei cu facultate și să spui mereu „că acolo unde e multă carte e și multă prostie” și altele asemenea. Cum poate o MAMĂ să fie geloasă pe realizările propriului ei copil? Și cât m-am chinuit să fac această școală, ca să fiu așa cum credeam că vreți voi! Nu uit ce spaimă am tras la bacalaureat, când m-am blocat la examenul oral de la matematică și era să-l pic, și ce coșmaruri am avut foarte mulți ani cu acest examen. De ce m-am chinuit? Ca să mai ai un motiv să mă urăști? Că eu am reușit și fratele meu nu?

Îmi aduc aminte că, în puținele clipe libere pe care le aveam, îmi doream foarte mult să citesc. Îmi plăceau așa de mult cărțile! Și, inițial, m-ai lăsat să citesc, până când fratele meu nu a mai reușit să se descurce la școală. Din acest moment mă amenințai că îmi arzi cărțile dacă mă mai prinzi citind. Eu urma să am o singură preocupare: să-l ajut pe fratele meu la școală, să-l meditez la toate materiile. Tot el, săracul, a

găsit o soluție ca eu să pot citi: mi-a căutat caietele din anii din urmă și copia de acolo lecțiile care coincideau cu ale lui și așa îmi rămânea și mie un pic de timp. Nu îmi pot imagina cum e să iubești unul din copii și pe celălalt nu. Dar se pare că asta e boala în familia noastră. Nefiind singura care face așa ceva, probabil ți se părea normal, dar îți spun eu că nu e normal deloc.

Când încercam și eu, destul de timid, să-ți mai spun cum o duc în familia în care am intrat, cu părinții soțului meu, care și ei erau cu „problemele” lor, săreai ca arsă: „I-auzi, dragă, ce zic și ce fac nurorile, păi fratele tău sper să nu ia una ca tine!”. Deci nu erai mama mea, nici nu ai fost vreodată, erai soacra. Doamne, Doamne! Cât m-am rugat la Dumnezeu să nu te urăsc. Așa ziceam: „Ajută-mă măcar atât, să nu o urăsc!”. Pe tine și pe soțul meu alcoolic. Doamne, cum poți ierta o mamă, care își blestema copilul să aibă boala tatălui și să moară ca el? Știi cu ce spaimă am trăit că o să mă îmbolnăvesc ca tata și ce spaimă am acum că am anii la care el a murit? Nu știi. Nici nu te interesează, probabil. Acum ai un alt motiv pentru care să fii dezamăgită de mine; nu mă mai vopsesc la păr și nu îmi mai tai părul și, culmea, mai merg și la biserică, „ca în Evul Mediu”. Și colegile mele ce bine au ajuns, numai eu sunt o prăpădită. Chiar așa să fie?

În încheiere îți spun că încă îmi mai caut mama, încă mai sper că sunt înfiată și că undeva există și pentru mine o mamă.

Nici nu știu cum am să închei scrisoarea. Cred că am să o las așa, neterminată.

Speranța mea este că, dacă am să avansez pe Cale, Dumnezeu o să-mi umple inima cu iubirea Lui și astfel am să am și o mamă.